

В. П. Капелюшний, К. Є. Науменко

Галицько-Буковинський курінь Січових Стрільців

ГАЛИЦЬКО-БУКОВИНСЬКИЙ КУРІНЬ СІЧОВИХ СТРІЛЬЦІВ – перша регулярна українська військова частина періоду Визвольних змагань 1917–21. Офіц. назва – Перший курінь Січових Стрільців. Сформована у листопаді 1917 в Києві з колиш. військовополонених галичан, буковинців та закарпатців як складова частина ЗС УЦР. Істор. документом, що започаткував формацію січовиків, стала відозва в укр. пресі Тимчас. гол. ради галиц., буковин. і закарп. українців від 13 листопада 1917, яка закликала добровольців ставати до лав Г.-Б. к. С. С. Її підписали: І. Лизанівський (голова), Г. Лисенко, Ф. Черник, М. Низкоклон, І. Чмола, [Є. Коновалець](#) і [Р.-М. Дашкевич](#). 18–19 листопада 1917 полковник Р.-М. Дашкевич відібрав у Дарниц. таборі військовополонених 22 добровольці-галичанина, а наприкінці листопада курінь вже нараховував 60–80 осіб. Першим його командиром став поручник О. Лисенко. Бойовою підготовкою частини керував виборний комітет. Осередком куреня стала казарма по вул. Пирогова, № 9, куди на поч. січня 1918 прибуло багато військовополонених з табору побл. м. Царичин (нині м. Волгоград, РФ), зокрема старшини Легіону УСС А. Мельник, Є. Коновалець, [В. Кучабський](#), Р. Сушко, Ф. Черник, які склали дорадчий орган командування – Стрілец. раду, а в середині січня 1918 – 263 добровольці з Катеринославщини та Кривого Рогу під проводом О. Думіна. 19 січня 1918 командиром куреня став Є. Коновалець, начштабу – А. Мельник. На той час особовий склад частини налічував бл. 600 бійців. Січова рада заявила про повну підтримку стрілецтвом діяльності УЦР. За прототип було взято організац. структуру Легіону УСС. Оскільки курінь став всеукр. військ. формацією, причому не лише за особовим складом, а й за ідеологією, його назву було змінено на Курінь Січових Стрільців. Він брав участь у боях проти більшов. військ М. Муравйова побл. Бахмача, на підступах до Києва і в самій столиці, придушенні антидерж. більшов. повстання у місті. Курінь захищав уряд УНР під час його відступу до Житомира, а також тимчас. перебування на Волині. Після здобуття Києва на поч. березня 1918 січові стрільці залишилися у столиці для охорони порядку, УЦР та її голови М. Грушевського, штабу Київ. військ. округу. 10 березня 1918 курінь, значно збільшивши свій кількіс. склад за рахунок добровольців (3000 бійців, з них 75 % – галичани і буковинці), розгорнувся у полк, на базі якого восени 1918 утворено Окремий корпус Січових Стрільців – ядро ЗС Директорії

у боротьбі за незалежність УНР 1919.

Рекомендована література

1. Литвин М. Р., Науменко К. Є. Історія галицького стрілецтва. Л., 1990;
2. Ріпецький С. Українське січове стрілецтво. Л., 1995;
3. Голубко В. Армія Української Народної Республіки: 1917– 1918. Л., 1997;
4. Військове будівництво в Україні у ХХ ст. К., 2001.

Бібліографічний опис:

Галицько-Буковинський курінь Січових Стрільців / В. П. Капелюшний, К. Є. Науменко // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2006. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-28379>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).